

مقدمه

آقای دکتر علی کسرای منش از سیرجان که بقول خودشان ده سال پیش مطلبی برای رازی ارسال کرده‌اند که در همان زمان چاپ هم شده، مطلب دیگری پیرامون مسایل دارویی برایمان ارسال کرده‌اند. از آنجا که نشریه رازی خود را انعکاس دهنده نظرات تمامی همکاران گروه پزشکی به خصوص داروسازان می‌داند، ضمن استقبال از این نظرات، ذکر این نکته را لازم

می‌داند که مسئولان دارویی کشور خود به بسیاری از نارسایی‌ها واقفند و با تلاش شبانه روزی مشغول رفع آنها هستند. لذا باید به آنها فرصت دهیم تا بر مشکلات فایق آیند و صد البته از نظرات خود نیز آنها را محروم نسازیم. لذا ضمن چاپ مطلب همکارمان از همه جامعه پزشکی می‌خواهیم که نظرات ارشادی و انتقادهای سازنده خود را برایمان ارسال کنند تا با چاپ آنها، از طریق رازی در اختیار مسئولان

محترم دارویی کشور قرار دهیم، و همه توان خویش را به کار گیریم که دست اندرکاران دارویی در کارشان موفق شوند، زیرا موفقیت آن‌ها، موفقیت داروسازی مملکت و سربلندی داروسازان این مرز و بوم خواهد بود.

«سردبیر»

همکاران محترم ماهنامه رازی
با عرض سلام

در شماره اردیبهشت ماه ۱۳۷۰ ماهنامه رازی مقاله‌ای از اینجانب به چاپ رسید. اینک بیش از ۱۰ سال از آن زمان می‌گذرد اما آنچه اینجانب را وادار به نوشتن می‌کند بیان ناگفته‌هاست، ناگفته‌هایی که تردید دارم بعضی‌ها اصلاً بدانند، هرچند آدم فکر می‌کند همه می‌دانند اما به مصلحت است که سخنی گفته نمی‌شود.

در مقاله ۱۰ سال پیش تمام مقصود اینجانب بیان این نکته بود که مشکلات دارویی این مملکت براساس و بنیانی که مشاهده می‌شود حل شدنی نیست اما بعد از چاپ آن مقاله چنین تفسیر می‌شد که اینجانب با گران شدن قیمت دارو مخالف هستم. البته کسی که مشکلات را مطرح می‌کند در مرحله بعد باید راه حل بدهد ولی از آنجا که اینجانب هیچ‌گونه مسؤولیتی در نظام دارویی نداشته و ندارم نخواستم در آن مقاله وارد چنین مباحثی گردم هر چند که مطالب همان مقاله را هم قابل چاپ شدن نمی‌دانستم زیرا بر این پندار بودم که آنچه می‌گویم همگان می‌دانند و ممکن است چندان جالب و خواندنی به نظر نرسد.

به هر حال ۱۰ سال از آن زمان می‌گذرد.

قیمت داروها هم خیلی تغییر کرده است و قیمت بعضی از اقلام حتی چند صد برابر شده است. اما دریغ از حل مشکلات. گویا ساخت و واردات دارو و مواد اولیه آن و ارایه به مردم این مملکت فقط یک رفع تکلیف است و اعطای یک سهمیه مثل قند و شکر و غیره که ظاهراً مردم هم هیچ حق انتخابی در رابطه با آن ندارند.

در آن سوی پیشخوان هم هنوز شاهد مردمی هستیم که نسخه به دست به دنبال دوی دردشان از این داروخانه به آن داروخانه و از این شهر به آن شهر سرگردان هستند. هنوز شاهد تبعیض‌هایی هستیم که رنج آورند، تبعیضی که چهره خود را ظاهراً به شکل عدالت و برابری نشان می‌دهد برابری خوب و بد، برابری کیفیت بالا و کیفیت پایین، برابری ظاهر آراسته و زیبا با ظاهر کثیف و مندرس و زهوار در رفته.

هنوز شاهد اطلاعیه‌های جمع‌آوری داروهای هستیم که مدتها قبل به بیماران تحویل داده شده و بیماران نگون بخت آنها را مصرف کرده‌اند هم صحبت با بیماری هستیم که قرص کلسیم جوشان می‌خواهد اما التماس می‌کند که از آن نوعی به من بدهید که بوی گند نمی‌دهد. بیچاره نمی‌داند پس از خوردن قرص و تحمل بوی گند آن دستور جمع‌آوری از راه رسیده است. هنوز شاهد شربت‌هایی هستیم که به داروخانه نرسیده جلدشان کنده شده است. قطره‌هایی که در نیامده از بسته بندی چکه کرده‌اند، یا این که این قدر درشان محکم شده است که کف درش شکسته و جدا شده است.

شاهد برآورد غلط از میزان مصرف داروهای وارداتی هستیم که موجب شده یا کمبودش را حس کنیم و یا آنها را کرور کرور

دور بریزیم و معدوم کنیم و البته و صد البته مبارک است در این بلبشو خرید سرم‌های تزریقی هندی و واکسن‌های کوبایی.

در این مملکت دست تقدیر چنین حکم می‌کند که آقای دولت و تسلط آن بر صنایع در برابر تامین نیازهای به حق مردم قرار گیرد و یک عده هم که وضع کنونی را حاصل زحمات خود می‌دانند همواره از تمام امکاناتی که در اختیار دارند و از طریق تسلط قلمشان بر مطبوعات و از جمله ماهنامه محترم رازی سعی می‌کنند که همگان را به داشته‌ها، اندوخته‌ها و توانایی‌های نظام دارویی توجه دهند و دستاوردهایشان را مغتنم بدانند. مهم‌ترین خدمتی که ما داروسازان در هر جایی که مشغول هستیم و در هر مسندی که نشستیم می‌توانیم برای نظام دارویی این مملکت انجام دهیم گذشته از خدماتی که انجام شده و می‌شود این است که منافع جامعه را بر منافع فردی و گروهی خویش برتری دهیم و آنچه را موجب می‌شود منافع کل جامعه بیشتر تامین شود حتی در صورت تضاد و تناقض با خواسته‌ها و آرمانهای فردی و گروهی خودمان بپذیریم و این پذیرش از این نظر حایز اهمیت است که محیط را برای انجام تغییرات آماده می‌کند و سدهایی را که در برابر انجام تحولات مثبت وجود دارند می‌شکند. این تغییر روش و نگرش به خصوص در مورد کسانی که دستی بر آتش دارند اهمیت بیشتری دارد. شاید این مطلب ساده به نظر برسد اما باید توجه داشت که به همین سادگی می‌شد خیلی از تغییرات ده سال پیش آغاز شوند و امروز شاهد وضعی دگرگونه باشیم اما اینطور نشد چرا که سیاستگزاران این مجموعه را هم به شکلی ساده‌انگارانه با دیگر

بخش‌های اقتصادی مقایسه می‌کنند که البته قیاس مع‌الفارق است.

به اعتقاد اینجانب آنچه کار گشاست عبارتست از: کنار نهادن تمامیت خواهی و افزون‌طلبی بی‌مورد شناخت جایگاه واقعی نظام دارویی ایران و اذعان بی‌پرده بر انفعال آن در عرصه جهانی و پرهیز از شعارهای تهی از واقعیت. توجه به اصول گرایی بر مبنای علم داروسازی و علوم پایه مربوطه بدون گذر به حاشیه‌ها که ناشی از ناآگاهی و کم‌سوادی است و ارج نهادن به علما و دانشمندی که این علوم را در چنته دارند و صدالبته مجال دادن به سرمایه و صاحب آن تا آنجا که بتوانیم بهترین، جدیدترین، کارآمدترین و سودمندترین داروی درد این مردم مظلوم را با هر قیمتی که تمام می‌شود در اختیارشان قرار دهیم و به خود بی‌بایم که وظیفه‌مان را به نحو احسن به انجام رسانده‌ایم و من مطمئن هستم که در آن زمان مردم ممکن است بضاعت تهیه بعضی از مایحتاج خویش را نداشته باشند، اما از امروز و دیروز راضی‌تر خواهند بود. از طرفی هم کسانی که سنگ مردم را به سینه می‌زنند همیشه حاضرند تا وظایف خودشان را در هر چهارچوبی به نحو احسن انجام دهند و اصولاً با یک نگرش مبتنی بر علم می‌توان به صراحت گفت که راه رساندن مردم به قدرت اقتصادی لازم جهت تامین نیازهای خود ادامه خواهد یافت و در آن زیرمجموعه نیز اگر حرکت‌ها اصولی باشند شاهد روزی خواهیم بود که مطلوب و مقبول همه ما داروسازان است.

دکتر علی کسرای منش
داروساز از سیرجان